

— THOUGHTS —

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

Printed and published (Editor)

Leto — I. — Stev. 5 Rev. B. KORBIC, 45 Victoria Str. WAVERLEY/NSW.

25. maj 1952.

"SLOVENEČ SEM....."

Nas narod nima velikih zgodovinskih dogodkov, kot se z njimi postavljajo večji narodi. Večinoma pa so ti njihovi veliki dogodki pri njih združeni z velikim prelivanjem krvi. Te neslavne časti naš narod ne uživa in mu je šteti v dobro.

Neznatni v očeh drugih, skoraj nepoznani, smo vendar tu. Četudi bi nam ameriški risarji zemljevidov dali le oznako milijonskega mesta, preko nas ne morejo iti. In ne samo, da smo tu. Ze celo tisočletje smo na važnem križišču vs hoda in zapada. Lahko pritrdimo tistim, ki nas smatrajo za okoliš v zapadno Evropo.

Ni čudno, da so nas na tem prepihu in to v petju. Je res, da je vsa doleteli vsemogoči politični pretresljaj slovenska pesem bolj odraz žalosti, da so se tu križali kulturni vplivi sti kot veselja, kar je razumljivo vshoda in zahoda ter da so tu padle celo vo za razmere in prilike, v katerih je narod živel in trpel, a je velike verske odločitve. vkljub temu povedal, da je tu, ko je zapel "Slovenec sem" (PKO)

Cankar je zapisal o nas "Tisoč let si krvavel, a izkrvavel nisi." Mnogi drugi narodi bi pod tolikimi duševnimi vplivi kot je bil naš podlegli, a naš narod je ostal. Rane so ga oslabile. Posamezniki so odpadli, se izneverili celotni nalogi, ki jim jo je Previdnost določila. Dasi so mu taki člani odrekli pravico do obstoja, bilo jih je sram njegove majhnosti, in dasi so mu drugi narodi odrekli pravico imenovati se narod, je vendar Previdnost, ki vodi usodo narodov, v tej borbi podprla tiste, ki so ostali zvesti in mu ostajajo zvesti s tem, da mu je pomagala preboriti tudi težave, ki so na prvi videz kazale na njegovo smrt.

KRIZ ČEZ VSE ?

Večina izmed rojakov je prišla v Australijo sklenila narediti križ čez preteklost in pričeti novo življenje. V tem preteklem pa nikakor niso bile obsežene slabosti, ki spremljajo zemljana na njegovi življenski poti, temveč je bilo predvsem mišljeno organizacijsko in politično udejstvovanje.

Dasi neprestano pod pritiskom dveh mlinskih kamnov, na severu nemškega a na jugu italijanskega, je narod ohranil svojo bitis fino čutečo dušo za to, kar je njegovega. Ko so mu mnoge in dolge zasledbe drugih narodov odrekale njegovo samobit in preganjale njegov jezik, preganjali celo po solah ulicah in neredko tudi v cerkvi, je vendar pri vsem pogrešanju svobode ostal živ.

Zavest slovenstva se je orazala na način, ki ga zastonj iščemo pri drugih narodih

Po nekaj mesecih življenja v tujini, je ista večina spoznala, da takomenovana izolacija posameznika ni najboljša rešitev življenskega napredka. Kako tudi? — Posekaj drevesu korenine in ga presadi v drugo zemljo, pa boš videl, kako dolgo bo še zelenelo. Isto je z nami. Če hočemo v tujini uspeti in se ohraniti, pa naj si bo kot poedinci ali narodnost, si ne smemo dobrovolj-

25. maj 1952.

"M I S L I"

Leto I. Stevilka 5.

Stran 2.

no porezati vezi, ki nas vežejo na preteklost. Koliko lopega in koristnega nam je ta preteklost dala. Ali naj čez noč zavržemo, kar smo si s težavo pridobili? Znanje in izkušnje, ki smo jih prinesli s seboj v novo zemljo smo dolžni ohranjati in razvijati, če hočemo res doseči tako zaželeno "boljše življenje" na zemlji.

Pri tem našem stremljenju tudi organizacija ni brez pomena, le če ima zdravo osnovo in poslušne ljudi, ki jo usmerjajo. Pomislimo, koliko skrbi bi bilo prihranjenih, če bi vsi Slovenci v Australiji zložili svoje prihranke v stavbni zadrugi, ki bi pomagala rojakom postavljati hiše! Marsikateri družini bi bilo omogočeno redno družinsko življenje in marsikatera skrb za streho bi bila odpravljena.

Koliko je med nami dobrih obrtnikov, ki bi jih potem organizacije lahko spoznali in si pri njih naročili, česar potrebujemo. Slovencu bi vsaj lahko dopovedali, kaj pravzaprav hočemo. Treba je različnih prošelj in vlog vse v tujem, nam nepoznanem jeziku; tudi tu bi nam organizacija koristila in se marsikje, pa glejmo snovno ali duhovno pomoč.

Če človek vse to premisli, se mu končno res čudno zdi, da med Slovenci v Australiji ni večjega razgibanja in zanimanja za napredek skupnosti. Tudi pri časopisu je isto. Ko prebiram dopise v "MISLI"-ih vidim, da je zanimanje še dokaj veliko in da so ljudje srečni ob dejstvu, da dobivajo slovenski list. Toda ta "sreča" ni dovolj tistim, ki jo uživajo, niti njim, ki oskrbujejo list. Gotovo je dolžnost nas vseh, kar nas je v Australiji, da list podpremo tudi z dejanji. Ko bomo to spoznali, prav vsi, bomo videli, da bo list boljši in lepši in da nam bo tudi dražji, ker bomo zanj tudi žrtvovali. (Gor.)

ZAČNIMO PRI SEBI ...

Vedno tožimo - ljudje so pokvarjeni, gledajo samo na to, kako bodo koga ogoljufali, zavist njihova je tolika, da bi svet pogorel, če bi bila ona drva, vsak gleda samo na se. Ljudje, če so kristjani so to le, z redkimi izjemami samo na papirju. Zahtevamo pa boljše čase, boljše življenske pogoje, več razumevanja, več sočutja, več nesebičnosti. Vsega tega tako pogrešamo kot čejni vodo. Kaj res ne bo nikoli drugače?

Mi sami pripadamo tem ljudem, o katerih ne vemo nič dobrega. To se pravi, smo dostikrat tudi sami krivi razmor, v katerih se nahajamo. Torej moramo tudi sami najti zdravilo za to.

V nekem hotelu v Bostonu je neka gospa telefonsko poklicala upravnika hotela in mu rekla: "Z mojimi živci je pri kraju! Vsa se tresem! Z ne vem, kje se me glava drži! Črno se mi dela pred očmi. Nekdo že ves dan v sosednji sobi razbija po klavirju. Če tega takoj ne preprečite, bom dobila živčni napad in odpeljati me bodo morali v bolnico. Vi boste za to odgovorni!"

"Gospa", pravi upravnik, "rad bi vam pomagal, pa se ne upam. Mož, ki igra v sosednji sobi se pripravlja na nocojšnji nastop v simfonični dvorani in je Paderowski" (slavni igralec na klavir). "Res?", je s tresočim glasom vprašala gospa. "To je pa nekaj čisto drugega!"

Ze naslednjo minuto je bila ponovno pri telefonu in klicala prijatelje naj pridejo poslušati slavnega igralca - pianista. Kmalu je imel pianist vse polno poslušalcev v prostoru svoje sosode, ki so bili prevzeti od njegovega igranja; gospa pa si je čudovito opomogla od živčne prenapetosti.

Nič drugega se ni spremenilo, kot njeno ponašanje. Nič ni tako pomembno kakor pot, ki si jo človek izbere, način, kako gleda dogodke okrog sebe. Če človek sam hodi po poti, ki jo pričakuje od drugih, bo tudi okolica zaradi njegovega prizadevanja spremenjena. In če vsi tako stobe, bo nastopila nova doba človeštva, bo nastopil mir, za katerega se ljudje borijo pa ne dosežejo; ker sami ničesar v tej smeri ne storijo, ampak samo čakajo da bodo drugi storili. Kitajski pregovor pravi: vsak naj pometa pred svojim pragom, pa bodo vse ulice čiste. (PKO).

S P O M E N I K D V E H S R C

Duhovno stran svojega življenja smo že toliko zanemarili, da se nam kar čudno zdi, če kdo kaj takega omeni. Če nam kdaj kakšno tako misli na duhovno življenje pridejo, so jih najraje čimprej otresemo kot nadležnih muh. Imam celo vtis, da smo ponosni na to, da smo brezbrizni. To lažimo se, da je dobro, če človek včasih ne ve, kaj je prav in kaj ne. Le ne preveč navdušenja in srca pokazati, ker bi se nam drugi smejali.

Srce pa nam bo nikoli nitako kričalo kot sedaj. Dan za dnem ga za devajo novi udarci. To srce pa je že od nekdaj veljalo kot sedeh najodličnejše človeške čednosti in sposobnosti - ljubezni. In ta ljubezen v nas je ranjena. Povsod iščemo zdravila in tolažbe. Toda nikjer tega ne najdemo.

POLOMLJENO BANDERO

Dogodek spada v dobo, ko je bila oblast podpirala pobožnost ljudstva s tem, da se je sama odeloževala pobožnosti.

Vedno sem rad prebiral farne kronike, zapiske dogodkov iz farne življenja. To so odsev verskega življenja ljudi v posameznih župnijah. Navadno se dogodki ponavljajo s preprosto natančnostjo, tako da človek, če dobro ne pazi, prezre tudi kaj izrednega. Tako se je zgodilo tudi meni. Listal sem in listal ter pregledoval menda že tretjič isto dogodka, ko nenadoma opazim pri opisu procesije na praznik sv. Rožnjega Tolosa pripombo v oklepaju - polomljeno bandero. Utihnil sem in premisljal o dogodku. Tako sem bil zamišljen, da nisem opazil župnika, ki je vstopil v sobo. Nagnil se mi je preko ramena, da bi videl, kaj me je tako prevzelo. Vzdrnil sem se, kakor bi se zbudil iz neprijetnih sanj, ko je župnik že pripovedoval.

"Procesija", je pravil, "je bila pri nas ne samo izraz vere, ampak tudi farnega ponosa. Posebno fantje so se odlikovali v tem, ker so imeli nalogo nositi bandero, tako farno kot podružnično. Navadno je bila čast nositi bandero združena s hišno tradicijo. Hiša, katere fantje so imeli to čast, pa si je prizadevala prednjačiti ne samo v tej časti, ampak tudi v vseh drugih dobrih lastnostih. Velikokrat je imela taka hiša vsaj občinskega odbornika, če ne župana.

Vse je bilo v redu, dokler je bil pri hiši moški potomec. Takava je nastopila, če je ta umrl, ali so poročil, ali pa ga sploh ni bilo. Tako je bilo tudi tisto leto, ki ga kronika opisuje. Edini fant pri hiši se je poročil. Druga leta je rešil župnik problem na ta način, da je onostavno imenoval drugega fanta, ki bo nosil bandero. Vsi fantje so bili v pričakovanju, če ne bo morda zadelo njih. Vendar so se vedno uklo-nili, župnikovi odločitvi, četudi jih je včasih razjedala majhna zavist, ko so se postavljali v vrsto, da gredo za bandero. (Dalje - stran 4)

Bral sem zgodbo o božjem Srcu. Pototilo je sv. Marjeti Alacoqua; Glej, to srce, ki je toliko ljubilo ljudi. Iščemo zdravila! Kdo nam ga bo dal, če ne On, ki je bil sam največji Trpin. In res, v obljubah, danih sv. Marjeti pravi: Če bodo ljudje častili moje srce, bodo dobili vso potrebno pomoč v vseh okoliščinah življenja. Obljuba nam pove vse.

V Clintonu v državi Maryland v USA stoji krasna cerkev Srca Jezusovega. Zgodovina začetka cerkve ima žalostno zgodbo za ozadje. Prej je bila tam preprosta lesena cerkevica z župniščem. Župnik in njegova mati, ki je gospodinjala, sta preživljala težke čase. Kraj je bil ubožen, skoraj bi rekel: vidna dolina solz. Župnik je večkrat pridigoval o božjem srcu - tolažbi nesrečnih. Nkega dne pa mu je Bog poslal priliko, da v dejanju pokaže to, kar je pridigoval v cerkvi.

Nkega večera so ga klicali k bolniku. Kakor navadno, je tudi sedaj hitel, da čimprej postreže bolniku z duhovno tolažbo. Odšel je v garažo po auto. Ni pa videl, da mu sledi mati. Hitro se vsede v auto in gre ritemsko iz garaže ter pri tem povezi svoje mater. V nekaj minutah mu je na rokah umrla. Na kraju kjer je umrla mati, je sezidal prekrasno cerkev in jo posvetil Srcu Jezusovemu. Cerkev je iz belega marmorja in grajena tako, da je oltar na sredini cerkve. Nad oltarjem kraljuje močten kip Srca Jezusovega. Na oni strani je kip Marijin, na drugi pa Eve. Po njegovi materi, ki ji je bilo ime Marija Eva.

Vsak večer ste našli župnika v cerkvi, kjer je ob Srcu Jezusovem prosil za mater in iskal sebi tolažbo. MESEEC JUNIJ JE PRAZNIK SRCA JEZUSOVEGA. OBNOVIMO NAŠO LEPO NARODNO POBOŽNOST - POSVETITEV DRUŽIN BOŽJEMU SRCU.

Tisto leto pa župnik iz nepoznane ga razloga odločil, naj fantje sami izberejo tistega, ki se jim zdi vreden. Tako je bilo tudi v navadi pri drugih farah. Fantje so se odločili za nekoga to varniškega delavca, kar pa fantom premožnejših hiš ni bilo po volji, a ker so bili v manjšini, so se morali uklopiti. Vendar so s tem niso mogli pomejriti. Grabila jih je jeza in zavist. Sklenili so, da se bodo bandera na silo polastili, pa naj stane, kar hoče. Take sramote ne morejo prenesti.

To nanero ni bilo težko izvesti. Navadno, pred pričetkom procesije iznesejo fantje bandera in jih naslonijo na cerkveni zid. Tu čakajo začetka procesije. Bandero samo je precej težko in ga imajo trije kar dovolj nesti.

Procesija se je začela. Ko je bil skoraj čas, da fantje vzdignejo bandero, je nastala okoli njega zmešnjava. Drugi fantje, ki niso bili pripravljeni na tak nastop, so takoj videli za kaj gre. Pristopili so, da bi iztrgali bandero iz rok nepoklicanih. Bili so tako vneti, da so se zavedli šele, ko so imeli v rokah polomljeno drogevo bandero. Groza jim je planila v oči in ude. Kot bi se znenili, so rahlo popustili polomljeno bandero in gledali, kako bi se čimprej uvrstili v procesijo.

Kot blisk se je razširila med ljudmi novica o zlomljeni banderu. Dekleta in matere so si brisale solze, moške so mrko gledali, fantje pa so šli sklonjenih glav kot obsojenci. Kolika sramota - ne samo za fante ampak za celo faro. Nekaj nezaslišanega. Procesija, ki naj bi oznanjala veselje in ponos, se je spremenila v žalost in ponižanje.

Poslušal sem zgodbo in to brez besode. Celo mene je čudno prijelo pri srcu, ko sem zvedel vse podrobnosti.

Župnik, ki je za dogodek izvedel šele po procesiji, je bil silno žalosten. V knjigo pa je zapisal: "Tara je izgledala tiste dni kot da imajo v vsaki hiši mrliča." PKO.

V širokem svetu

V širokem svetu je bogastvo, na videz tebi nudi vse. Le mir in blago zadovoljstvo, dajo rodne ti zemlje.

Ne spusti se v skušnjava, verjeti sreči sjaj, zgubiš se prav gotovo, ne najdeš več nazaj.

Torej zvest ostani rojstni zemlji, katera prevariti ne zna, vse, kar ima ti nudi iz celega srca. J.C.

National group classes

Many European migrants are now learning to speak English in national group classes. Under this system, migrants who speak no English at all attend classes at which all the students are of the same nationality and speak the same language. The teacher is able to speak English as well

CENTRES ARE CLOSING

Immigration Centres at Bathurst, Mildura and Parkes will close. The reason for their closing is that fewer migrant families and children are arriving now and many of the holding centres are only half full.

as the language that the students understand. The lessons are given in the foreign language so that everyone in the class can understand them easily. When the student has learned sufficient English, he is promoted to a class where the instruction is given in the English language.

The National Group System of teaching English has been very successful. Even if migrants can speak no English at all, they have no difficulty in following the lessons from the start. Within a few months they have learned enough to enable them to understand lessons in the English language. Many classes have been formed among workers on the Snowy Mountains Hydro Electric scheme. There are also many in the suburbs of Sydney. (N.A.)

MINISTER'S WARNING TO YUGOSLAVS

The minister for Immigration, Mr. Holt, has warned Yugoslavs in Australia against newspaper advertisements urging them to return to Yugoslavia. Mr. Holt said that in 1947 similar advertisements appeared and several Yugoslavs who had become British subjects were among those who returned to Yugoslavia. When they arrived to Yugoslavia they discovered that they were not recognised as British subjects. When they wanted to return to Australia they found it almost impossible. Mr. Holt said, however, that if Yugoslavs who had become Australian citizens and British subjects wished to return, the Government would not prevent them doing so.

Iz zgodovine Slovencev :

BENEŠKI SLOVENC

"Prikaži skoraj žarko nam
se lice -
pogažne pravice !" (Trinko)

Naprošili so nas, da bi spregovorili nekaj besed o Beneških Slovencih. O tem delu slovenskega naroda je zelo malo znanega. Zato bomo skušali svojim čitateljem v nekaj številkah podati kratek zgodovinski in kulturni pregled tega dela našega naroda. Dasi so sedaj že okrog 100 let pod italijansko okupacijo, se še vedno zavedajo, da so Slovenci. Vse njihove šole in uradi so italijanski, a doma še vedno govorijo slovensko. Ta njihova zavednost je tudi vzrok, da smo se odločili priobčiti nekaj iz njihovega življenja.

Pisno, priloženemu materialu o Beneških Slovencih, se glasi :
Na prošnjo zavednih Beneških Slovencev, katerih vsak korak je neprestano nadziran, vam pošiljam gradivo o preteklosti in današnjem položaju Beneške Slovenije. Vsled krivic, ki jih B.S. že toliko časa trpijo od strani laških oblasti in žal tudi od videnskih cerkvenih krogov, je prišel že marsikak glas tudi v naše in tuje časopise. Da bi imeli jasen pogled o stanju tega najzapadnejšega koščka domovine, vam pošiljam to gradivo za vaše časnikarsko delo. Prosim vas, da ob priliki seznanite čitatelje s problemi B.S. Sovinistični krogi bi radi dejstvo B.S. sploh zanemarljivi, kakor so dosegli na tiho, da jih leta 1945 Angloamerikanci niso zasedli. Pokazalo se je tudi, da so članki v tujih časopisih, ki obravnavajo probleme B.S. Lahen zelo neljubi.

Zemljepisni očet

Beneška Slovenija je hribovska ozenlje med goro Kaninom (južno od Kanalske doline) in reko Idrijo (na nekdanji avstrijski in danes italijansko-jugoslovanski meji). Je najzapadnejši del slovenskega narodnostnega ozenlja, kjer Slovenci še strnjeno prebivajo, govorijo slovensko in so ohranili slovenske narodne običaje. Imenujejo se "beneški", ker so živeli dolga stáletja v okviru Beneške republike.

Ozenlje ni enotno - obsega 516 km².

1. Na severu je REZIJA, globoka in ozka alpska dolina, ki jo obdaja visokogorski svet. Po njej teče Rezijanska Bela, ki se izliva v Timent.

2. ZAPADNA BENEČIJA (Terski Slovenci) predstavlja srednjegorski svet, ki polagoma prehaja v furlansko gričevje.

3. VZHODNA BENEČIJA (Slovenci ob Nadiži in Idriji), je severovzhodno od Cedad. Ves svet je usmerjen v furlansko ravnino. Slovenci bivajo v hribovitem svetu, Furlani pa v nižini.

Meja med Furlani in Slovenci poteka danes skoraj prav tã, kot pred 1300 leti. Od Ibanc pri Praprotnem, ki meji z Goriško in ostalo Slovenijo, gre pod vasjo Cela pri Stari gori čez vrh Karkoš do mostu sv. Kvirina na Nadiži, južno od St. Petra Slovenov. Od tam gre pod hribi nad Tavorjano, nad Fojdo nad Ahtnom, nad Njemani, čez Cedila, Smrdečo, preko Rtina in Humina čez vrhove do Rozjute in od tam do Kanina.

Do leta 1866 so bile slovenske še vasi Praprotno, Prešnje pri Cedadu, Čižerje pri Tarčintu, Hoja, Smrdeča, Gorjani pri Huminu. V teh krajih govorijo danes večinoma furlansko; je pa še nekaj slovenskih družin.

Kraji. Če izvzamemo St. Peter ob Nadiži na cesti iz Cedad v Kobarid, Beneška Slovenija nima večjih krajev na svojem ozenlju. Njene naselbine so v gospodarskem pogledu vezane na furlanska mesta kot so : Videm, Cedad, Humin, Krnin. To dejstvo je tudi zelo slabo vplivalo v narodnostnem pogledu in je bila velika ponoč nasprotniku pri njegovem raznarodovalnem delu.

Zgodovinski pregled

Doba naselitve. V maju 569. leta po Kr. so pridrveli po Nadiški dolini v Furlanijo Langobardi pod vodstvom kralja Alboina. Zasedli so današnji Cedad (Forum Iulii), Furlanijo in del Italije. Podjarmili so redke prvotne prebivalce Karne in Ilire. Za njimi so prišli Slovenci in zasedli kraje, ki so jih Langobardi izpraznili. Zelja Slovenov je bila zaseda vsa Furlanija. To je privedlo do bojev, ki jih popisuje zgodovinar langobardskega pokoljenja Paulus Diaconus v "Historia Langobardorum", spisa ni v osmem stoletju po Kristusu. (Nadaljevanje v prihodnji številki).

25.maj 1952.

"M I S L I"

Leto I. Stevilka 5.

Stran 6.

THE DANGEROUS ROAD TO FREEDOM

Gripping stories of human endurance and courage are being written as the pitiful flight from the Communist fortress of fear continues.

Here are some of the desperate journeys undertaken last week, while you were stolidly taking that routine tram or train to work. Some of them ended in new found freedom, others in tragedy.

As the airliner levelled off over Belgrade, two Canadian passengers looked at each other significantly, got up, and moved towards the pilots' compartment. Behind them two men, a woman, and her 13 year old daughter held their breath and prayed.

The pilot had barely set his course for Ljubljana when the door behind him burst open; he and his co-pilot whirled to find themselves looking down the cold muzzles of two revolvers.

One of the men waved his gun. "Lead for Graz," he commanded. It was the voice of a desperate man. The pilot swung his aircraft round, set a course that would take him 75 miles out of his way, out of Tito's Yugoslavia, to Graz in Austria.

The two gunmen were John and Nicola Marincu, native born Yugoslavs, who had migrated legally to Canada shortly after the end of the war. Behind them in the cabin sat their mother and young sister, prominent Belgrade lawyer Nicola Mrvoyovic, and his assistant.

Nestling in the lining of the lawyer's coat was a stake to enable him to start afresh in the free world, in Maria Theresia dollars and gold Napoleons. The Marincus, settled in Canada, had obtained Canadian entry papers for their mother and sister, but their hopes of bringing the family together had been baulked by Tito's inhuman Communist Government, which refused to let them leave the country.

So the boys went back to Yugoslavia and took their mother and sister out the dangerous way. Mrvoyovic and his assistant decided to join them in the desperate bid for freedom.

When the plane touched down at Thalerhof airport the five adults and girl quietly surrendered themselves to the British and Austrian authorities, asked for asylum as political refugees. The plane, with its four-man crew and five other passengers, was permitted to go back to Yugoslavia after interrogation by the authorities.

That night the Yugoslav Airlines office in Graz issued a statement; The plane had been "forced off its course by bad weather, and several of the passengers decided to stay in Graz." Tito's propaganda machine had got its wires crossed, however, Tanjug, the official Yugoslav news agency, broadcast a report from Belgrade, saying that the plane had been "kidnapped" by five refugees, confirmed the fact that the pilot had been forced to fly into Austria at pistol point.

Ten other Yugoslavs, however, were not so fortunate. Carrying supplies of bread, jugs of water, and pills to stifle coughing, they sealed themselves in the metal battery boxes under the carriages of the once luxurious Orient Express, but were found when frontier guards gave the train a going-over near Trieste. Haled before a "People's Court," charged with being members of a subversive, anti-Tito movement, and facing a predetermined verdict, they pleaded their innocence, sometimes with pitiful and unconscious humor.

One 21-year-old blonde, explained that she wanted to go to Paris because she was in love with a student who always travelled via the battery boxes of the Orient Express. Another, a 26-year-old poet, merely wanted to see the world, including a flea circus in New York.

25. maj 1952.

"M I S L I"

Leto I. Stevilka 5.

Stran 7.

"Fleas?" asked the judge. "We have them here."

"Yes", explained the poet. "But these are trained."

Two other Yugoslavs were luckier. They were tennis stars Milan Branovic and Dragutin Micic, playing in the International Tennis Championships in Rome.

They simply announced that they wouldn't be going home. And there wasn't a thing that Tito could do. Two others individuals in the steady East-West traffic stream had little reason to be happy. In West Berlin, US Army Private Robert Natskakula was seen walking into the Army C.I.D. office, accompanied by three tough characters in plain clothes.

Natskakula, who had deserted to Communist East Berlin two years ago, just before he was due to be sent home as an undesirable, and had been starred by the coms as a "peace fighter", had been decoyed back into the Western zone and nabbed by US Army intelligence.

His reward: a quick courtmartial, an 18 month gaol sentence, and a dishonorable discharge. - British private Dennis Eggleston, however, who deserted to the Soviet four years ago, came back voluntarily and gave himself up, went on to a gaol sentence. His story: at Bautzen, near the Czech-Polish frontier, the Russians had established a "deserters" village. There, in exchange for signed statements that they are leading happy lives under the hammer and sickle, British, French and US deserters get papers certifying that they are stateless, good food, and comfortable quarters.

Finally came news of a mysterious crossing from West to East. Last November, Vladimir Prochazka, whose career as Czech Ambassador in Washington was something short of successful, vanished suddenly and mysteriously. Last week came the first news of his whereabouts. Comrade Prochazka, who had faithfully and carefully followed the Party line since 1923, was back in Prague - in gaol. His trouble: his brother, Jaroslav, former Chief of the Czech General Staff, was suspected of treason. (News Weekly).

DOCTOR'S LAST MESSAGE

=====

Rio De Janeiro - Dr. Napoleon Rodrigues Laureano, the young Brazilian physician who devoted his final days to establishing a foundation for cancer research and treatment, has died, a victim of the disease.

He left this message to his fellow - cancer sufferers: "Seek Jesus Christ Who is the only salvation.

"It is He Who gives us spiritual strenght and peace when the resources of medical science fail us. When that time arrives, do not despair, because God will be with you in His infinite goodnes...

"If I did not have faith, surely I would be in despair; but because I am Chatolic, everything seems natural, following God's design.

Increase your faith and close to God."

Dr. Laureano prepared himself daily for death by making the Stations of Cross.

The 36 -years-old doctor came back to his native country in April after cancer specialists in New York abandoned hope of saving his life.

Desperately ill of lynpho sarcoma, Dr. Laureano launched a campaign from his hospital bed to provide beter facilities for the diagnosis and treatment of the disease among his countrymen.

A refugee was on the footplate when a "ghost" train arrived at top speed in Opcana Station, on the Yugoslav frontier Trieste.

There were no coaches, only a locomotive and tender. The engine driver's wife clambered out, covered in coal dust from the tender and the couple hurried to the police to ask asylum.

KOTICEK NASIH MALIH

(Nadaljevanje)

KROMPIRČEK GRE H KRSTU:

Prav za prav ni bil, ampak so ga nesli. Špeluza se je hotela na vsak način postaviti s svojim Krompirčkom. "Z vozom mora h krstu, pa če gre zadnja para iz moje skrinje!" je dejala sosedu Meti, ki se je fantu ponudila za botro. Potem pa sta se domenili, naj bo Krompirčkov boter krčmar, čigar gostilna "Pri oslovski pameti" slovi še danes kot najboljša v Prismođalah. Bogatin ni mogel odbiti Špeluzine prošnje in ženske je bilo kaj veselo, da tako medna njej ne bo treba poseči v skrinjo.

Krompirčkova mama je komaj dočakala dan, ko se je z novo rdečo ruto na glavi peljala v cerkev. Ko bi jo videli, dragi otroci, kako je sedela ob kočijažu in se ozirala zdaj na desno, zdaj na levo. Vzadaj je imel koleselj dve vspreddni klopici, kjer sta prav tako močato sedela boter in botra. Drug proti drugemu sta bila obrnjena, v naročju pa jima je počivala velika čula čipk. Krompirček se jokati ni mogel, tako je bil povit.

Ah, naš Krompirček! Da je tistikrat padel skozi dimnik v lonec, je bil kriv veter. Na današnji dan pa mu je poročni sonček eno zagodel. Radevednež je namreč tako zijal z modrega neba na koleselj, da je postalo debelomu krčmarju in botri Meti posebno pa še Špeluzi na vso moč vroče. Dremavica se je prijemala botra in botrice. Pričela sta kimati, da sama nista vedela kdaj. Krompirčka niso več držale roke varovancev in čula je pričela sumljivo poskakovati po naročju. Bog ne daj nesreče!

Menda je, zarco sam Krompirčkov angel varuh pripeljal mimo krotnjarja Blažeta. Možicelj je nosil koš, da je komaj videl izpod njega. Nie čudnega, da je izrabil ugodno priliko in se obesil na voz. Boter in botra sta dremala, materi Špeluzi pa še na misel ni prišlo, da bi se ozrla.

"Dobro, da gospoda spi" se je smejal Blaže in obenem gugal na vozu ter ugibal: "Le kam se peljejo tako slovesno?" Čula s Krompirčkom pa je enkrat le preveč poskočila in se znašla v krčmarjevem košu.

"Bog vama daj srečo, če se mislita poročiti", je vosecil Blaže Meti in krčmarju, soveda le sam pri sobi, ko se je začel voz pred cerkvijo ustavljati. Skočil je na tla in odšel svojo pot. Kaj nosi v košu, pa možak ni slutil. Ko se je koleselj ustavil, sta se boter in botra butnila z glava, da se jima je posteno zablistalo pred očmi. Kar v trenutku sta bila budna. Skočila sta z voza in hitela v cerkev, Špeluza pa je šla klicat gospoda župnika.

Šele pri krstnem kamnu so opazili, da nimajo otroka. Ti nesrečni Krompirček!

ŠPELUZA NAJDE KROMPIRČKA:

Krompirčka so torej pogrešili pri krstnem kamnu. Nihče pa ni vedel, kdaj in kje je izginil. "Bog ne daj, da bi ga sam parkelj odnesel in to še predno je bil krščen", se je križala Špeluza. Hitela je z botro in botrom na koleselj in nazaj proti domu. Morda bodo izgubljenega Krompirčka le našli.

"Krompirček nam je padel z voza, ste ga morda kaj videli?" je med jokom klicala Špeluza mimoidočim. "Krompirček?" so se muzali ljudje, ki niso vedeli, da je tako ime otroku. Strašansko so se čudili, da se zanimajo za ubog izgubljen krompir. Špeluza je skoraj obupavala. Trikrat so se prevozili pot od doma do cerkve in od cerkve do doma. Spraševali so ter gledali desno in levo - zastonj. Nihče ni videl Krompirčka. Boter je godrnjal, Meta se je jezila, Špeluza je oštevala oba. Tako so se med glasnim prepirom pripeljali proti prismođalskemu trgu, da povprašajo še tam. Bil je semanji dan in povsod polno pisane množice. Ker pa so bili Prismođalci sila pozabljivi ljudje, je ob taki priliki stal sredi trga oder, kjer so bili razstavljeni vsi po začetnem sejmu najdeni predmeti. Polog je stal birit in vračal predmete lastnikom, sicer pa jih je prodajal na dražbi. Semkaj so zavili naši trije znanci. (Dalje prihodnjic, če boste prični).

PISMA IZ DOMOVINE :

...Počasi se gospodarstvo popravlja. Sedaj dobiš za hrano vse, samo če ima dosti denarja. Prihajamo v čase kot prej, samo če se bodeš znabel.

...Sedaj imamo za Trst tak živ-lav kot pred 11. leti na cvetno nedeljo.

...Otroci bodo pač kmalu pozabili na stari kraj, ker imajo novo družino in okolico. Ali se govorijo slovensko, ali pa so že pozabili?

...Pri Jerci so pa še vedno tako zavedni, da jim škoduje in v Ljubljani ravno tako, ali moji dragi, ko pa je slo zares, smo pa mi, čeravno skromnejši do rodne zemlje. Jaz ne bom nobenega učil, pač pa ima vsak svojo pamet.

...Mislim, da mi ne boš zamerila, ker nisem poslala sliv. Pri nas se je pošta zelo podražila. Za 2kg sliv bi morala plačati 800 din in še 100 din za prebrnjo. Kadar bodo ceneje, boš pa dobila. Govore, da se bo tudi voznja z vlakom pocenila.

...Tu so že par dni demonstracije, se dajejo za Trst in druga mesta. Še nismo dobro nehali jesti črn kruh, pa ga bo verjetno že zopet manjkalo.

...Kako je kaj tam? Ali je kaj verouka? Pri nas ga zelo zatirajo, tako da mislim, da bomo kmalu brez duhovnikov, ko stari pomrjejo. Ti bodo morali imeti posebno milost od Boga, da bodo lahko nastopili.

O D D R U G O D

ARGENTINA : -Vidim, da imate veliko dela. MISLI številka 3 smo prejeli in to tudi objavili v Svobodni Sloveniji. Op.ured.: Ameriška domovina in Svobodna Slovenija sta sporočili svojim čitateljem, da izhaja v Australiji nov slovenski list. V kratkem sta očrtali namen lista in poudarili velik pomen, ki ga ima s tem, da siri slovensko mišljenje na tem petem kontinentu. Vázen je posebno za to, ker kliče k sodelovanju vse Slovence, razen komunistov.

za kg; za vsak kg kave je treba plačati je samo 3kg kave. Podrobno je z drugimi ljudji.

AMERIKA : Iz privatnih virov smo zvedeli, da je jugoslovanska vlada podvrgla carini vse pakete, ki pridejo v domovino. Le nekateri predmeti so prosti carine npr.: moka, mast, sladkor, riž, kava. Carine prosto pa je le 5kg vseh pod carino pripadajočih predmetov, če ne znaša njih skupna vrednost 10.000 din. Če je teža višja, ali vrednost večja, se vse zacarini, kar presega težo ali vrednost. Vrednost predmetov je določila država in sicer : kava -1.800 din 1080 din ali 60% vrednosti. Prosto predmeti. Dobro znajo molsti uboge

I Z P I S E M S K E G A N A B I R A L N I K A

ADELAIDE - S.A. -)Prav vesel sem lista MISLI, ker je prav okrepilen za nas, ki smo raztreseni po tujini.

BONEGILLA - VIC. -)Slovinci v Bonegilli smo slovenskega lista zelo veseli. To so prve slovenske črke, tiskane v novi domovini, ki jih vidimo. Ker pravite v listu, da se lahko v vseh zadevah obračamo na Vas, prihajam tudi jaz z majhno prebrnjo. Tu smo ustanovili pevski zbor, ki razpolaga

le z dobro voljo, a nima nikakih not. Morda nam lahko Vi kaj pomagajte. Zelo radi bi dobili zbirko z naslovom "Sv. pesmi". V tej knjigi so zbrane vse pesmi cerkvenega leta. Mi bi pesmi prepisali, knjigo pa Vam nepoškodovano vrnili. Nad vse srečni bi bili, ako bi nas tudi obiskali, da bi zopet enkrat slišali evangelij v materinem jeziku.

PODPISAJ SLOVENSKI TISK - DOPISUJ !

25. maj 1952.

"M I S L I"

Leto I. Stevilka 5.

Stran 10.

BONEGILLA - VIC. -) Z nepopisnim veseljem smo prejeli Vaše pismo z notami vred. Tisočera Va m hvala. Ko smo zagledali note domačih pesmi, smo za hip pozabili, da smo v tujini. Zdelo se nam je, kot da smo doma v mili domači cerkvi. Zdaj nekaj poskusamo z moškim zborom, ker imamo še precej fantov v svoji sredi. Slovencev nas je tu kakih trideset in če bi se vsak zavedal, da je Slovenec, bi morali imeti naravnost sijajen uspeh, a na žalost so že mnogi pozabili, kaj so.

MT. COLAH - NSW. -) Prejel sem "MISLI", ki sem jih z veseljem prečital. Zelo mi je všeč vsebina poslednje številke ter vam moram častitati k delu, ki ste si ga naprtili v teh težkih dneh. Zelim, da Bog blagoslovi delo in uresniči Vaše plemenite cilje.

Zavedam se, da sem vam dolžan pomagati z delom in denarjem in sem prepričan, da čutijo isto tudi vsi ostali Slovenci.

BONEGILLA - VIC. -) K alfi svojega pisma moji najprisrčnejši pozdravi, ki vam jih pošiljam v imenu celokupne slovenske kolonije taborišča. Vsi tukajšnji Slovenci se vam še enkrat prav lepo zahvaljujejo za nepričakovani, nam tako ljubi obisk, posebno pa, ker ste nas obiskali ravno pred Veliko nočjo. Večkrat govorimo o vas in si želimo, da bi zopet kmalu prišli. Ko gledamo pred seboj naša dva dušna pastirja, naša voditelja, se še le počutimo kot celota ter vemo, da nismo raztreseno prgašče, prepusteno samo sebi sredi tujih ljudi in daleč od domovine. Verjemite, spoštovani oče, da nam to dejstvo vlija vedno novih nad ter moči, ki jih tako zelo potrebujemo pri obvladanju vseh začetnih težav, s katerimi se moramo boriti v novi domovini. Naš zbor je postal prav marljiv. Preteklo nedeljo smo prav lepo zapeli in je moralo očetu Baronu srce kar vriskati. Vaje imamo trikrat tedensko. Preteklo soboto smo imeli pri našem pevovodji prav lep "party", v nedeljo pa smo jo skupno mahnili k slovitem Humskega jezera, kjer smo se slikali in zapeli nekaj slovenskih pesmi. Ptice, ki so nas slisale, so gotovo čudno gledale in si mislile: "So pač New Australians". Pa prav tako. Vsaj mi smo na to ponosni. Še smo tako srečni, da ljubimo lepo pesem in se nismo zapadli "jazz u".

Končno so se tudi naša dekleta vrnila in zapadne Victorije, kjer so delale v tovarni sadnih konzerv. In kake glasove imajo te "punčke"!

Sedaj se pripravljamo na sprejem novih transportov iz Evrope. Koncem tega meseca pridejo poslednji DP. - preseljeni s pomočjo IRO. Prišlo bo seveda mnogov Angležev, Italijanov, Nizozemcev in Nemcev. Čaka nas še mnogo dela.

WILLOUGHBY - NSW. -) Ker sem slikala, da lahko pri vas naročim slovenski list MISLI, se obračam na vas in vas prosim, da mi list redno dostavljate. Oprostite, da vas nadlegujem, a sem Slovenka, v službi pri avstralski družini in se počutim zelo osamljeno. Ne čujem drugega kot angleško. Slovenski časopis mi bo zelo dobrodošel.

THINOOMBA - Q LD. -) S prijateljem, s katerim živiva že več let skupaj, sva se domenila, da naročita eden ameriške, eden pa avstralske časopise. Ker spadajo MISLI v moj "resor", jih naročam; vesel bom, ko mi jih boste pričeli pošiljati.

ST. AMMAUS - VIC. -) Prav presenetila me je vest, da imamo tudi v Avstraciji slovenski časopis. Vaše MISLI so res slovenske. Sicer sem naročena na KRONIKO iz Koruške, vendar bi bila zelo vesela, če bom mogla prejemati tudi naš slovenski list v Avstraciji "MISLI".

COOMA - NSW. -) Končno se mi je posrečilo dobiti vaš naslov. Prosim vas, da mi pošljete časopis. Zaposlen sem pri Snowy River. Slovencev nas je tu zelo malo. Mogoče vam je znano, kje se nahaja več Slovencev in Slovenk. Rad bi bil zopet enkrat med svojimi. Kako gre kaj z organizacijo? Mislim, da je kozje rogove težko spraviti v kakelj.

LEURA - NSW. -) Z velikim veseljem sem sprejela vašo pošiljo "MISLI in Ave Marijo". Prav lepa hvala. Zelo so mi všeč "MISLI", le premajhne so, kar je pač razumljivo, ker so še le v povoju. Najbolj se mi je milo storilo, ko sem v četrti številki na prvi strani zagledala narisano dekle v slovenski narodni noši s tako značilno aubo na glavi; koliko bolečih spominov na preteklost in drago domovino mi je vzbudila v srcu ta slika. Kadar

se ozrem vanjo, se mi vzudi vprašanje, če jo bom še kedaj nosila. Tudi vse drugo sem z zanimanjem prečitala. Ob priliki vam bom kaj napisala, a trenutno imam žal premalo časa.

L A S T E N D O M

(nadaljevanje)

V zadnji številki smo obravnavali nakup zemljišča. Predpostavimo, da smo zemljišče kupili. Kupnoprodajno pogodbo nam je napravil odvetnik, od katerega smo prejeli lastninski list CERTIFICATE OF TITLE. Ta zemljiški list izgleda kot kaka diploma in je na njem vrisano naše zemljišče - običajno v merilu lin na načrtu predstavlja 100 ft v naravi). Bili smo tudi na občinskem gradbenem uradu, pod katero zemljišče spada in tam izvedeli, da smemo na naši zemlji postaviti Asbestno-cementno hišo.

Naslednji korak je načrt. V vsakem slučaju se bomo v tej zadevi obrnili na strokovnjaka, ne pa nasedali šušmarjem s pet funtskimi načrti. Zavedati se namreč moramo, da nam bo slab ali nepravilen načrt povzročil le nepotrebne izdatke. Načrt mora biti napravljen izključno za naše zemljišče in za naše potrebe; stavba mora biti ekonomska, kuhinja in kopalnica mora ta odgovarjati našim potrebam (po možnosti naj bodo s pralnico na isti strani hiše in to zaradi napeljave vode in kanalizacije). Dimenzije prostorov je treba prilagoditi dimenzijam asbestno cementnih in fibro plasternih plošč. Premnogo naših rojakov je kupilo cenene načrte, ki so jih morali pozneje nadomestiti z novimi, da so sploh mogli pričeti z gradnjo. Misliti moramo tudi na to, da mora biti stavba taka, da jo lahko prodamo, če bi to razmere zahtevale in mora biti zaradi tega solidno grajena. Imeti mora vse one in take prostore, ki jih Australci že imeti.

Prejeli smo od arhitekta načrt, ki nam ga je napravil po naših željah. Povedali smo mu, da nimamo dovolj denarja, da bi naenkrat zgradili celotno hišo - napravljena bo v treh etapah. Prvi del hiše bo obstojal iz kuhinje, kopalnice, pralnice in velike dnevne sobe, ki bo zaenkrat pregrajena z zaveso in nam bo služila delno za spalnico, delno pa za dnevno sobo. Arhitekt nam je preskrbel tudi delovno oz. gradbeno dovoljenje ter nam poleg načrta izročil tudi opis del (Specification). Ker v našem delu mesta, kjer smo kupili zemljišče, se kanalizacije - pač pa je predvidena še le v kakih petih letih, je v načrtu označeno stranisče kot samostojen objekt izmere 4x6 ft visine 7 ft oddaljen od dvorišne stene hiše za 30 ft. Iz načrta je razvidno, da je površina prve faze hiše 450 Sq feetov ali kot pravijo 4in pol square. Da bomo imeli pravilno predstavo o cenah asbestno cementni hiši, ki bi jo gradil gradbenik t.j. cena za kompletno hišo; t.j. hišo pripravljeno za vs elitev tudi s štedilnikom, opremljeno kuhinjo, bano v kopalnici, umivalnikom in pralno kadjo i.t.d., vedimo, da stane 1square to je 10 x 10 ft cca 260 funtov. V našem slučaju bi lahko postavili hišo (4.5 x 260) za £ 1270. Ker pa nimamo dovolj denarja, bomo gradili sami in v tem slučaju pristedili kakih 40% od vsote, ki bi jo zahteval gradbenik. V vsakem slučaju pa moramo računati, da bo moral napraviti vodno instalacijo in kanalizacijo koncesioniran instalater, ter pravtako elektrotehnik vso električno napeljavo; to predvideva gradbeni pravilnik. Tudi smo opustili namero kupiti Ready Cut hišo, ker smo izračunali, da je za 100% dražja od one kombinacije, če bi kupili material posebej in izdelali tudi vsa tesarska dela sami, ker vemo, da bodo vse lesne zveze - čepi in utori preciznejši.

(Dalje prihodnjič)

Dopisnike in sodelavce naprošamo, da nam material za "Misli" pošljejo vsaj do 15. v mesecu, ker sicer materiala, ki ga prejmemo po tem roku ne bomo v stanju priobčiti v tekoči številki.

MELBOURNE - VIC -) Glede "MISLI" moram reči, da je vsebinsko nekoliko višja od prejšnjih. Glavkov kot so od g. arhitekta JEZ-a ne bi bilo nikdar dovolj. Ne strinjam se s ponudbo KEMIRA NSW., da bi objavljali poglede na slovenske narodne zadeve z ozirom na politična stremljenja. Pustimo to za druge liste in se utrjujmo v tem, da smo in bomo ostali SLOVENCJI. Gojimo slovensko kulturo in naše stare in lepe običaje, v kolikor nam to tuje razmere dopuščajo. Gotovo je za nas vse koristnejše in pametnejše, da take debate

Slovenije jutri, pa prepustimo drugim lističem in politikom. Naj nam bodo "MISLI" izjema na katero bomo lahko ponosni, naj bodo primer slovenskim emigracijam v drugih državah.

Iz lista bi deloma odstranil, oziroma omejil rubriko "Iz pisemskega nabiralnika" in "Iz domovino" ter objavljaj lo, kar je res zanimivo za vse.

Tudi naslovno stran bi malo pokritiziral. Dekle v narodni noši ni kaj prida. Ni Vaša ali risarjeva krivda, saj se na matrici ne da dobro risati. Grb pa je na mestu in bo z odstranitvijo "punce" pridobil na vrednosti. Osebnost bi zelo rad sodeloval pri listu, pa je žal predalet do Sydneya. Pripravljen pa sem prispevati članke, le malo časa imam, ker studiram doma.

=====

P O Z O R ! !

Iz Argentine smo dobili pet "POLJUB"-ov (pesniška zbirka Tineta Debeljaka). Interesenti lahko dobe knjigo od urednika. Cena izvodu \$30. Torej, kdor želi "Poljub", naj se obrne na urednika !

IZ POPOTNE TORBE :

Popotnik je na svoji poti po Australiji srečal žalost. Smrt, ki ne gleda na veljavo in ne meri razdalj, je zahtevala svojih žrtev tudi med Slovenci, ki so se le nedavno prišli sem. Pri razpošiljanju pošte so se nekateri pisma vrnila z oznako :UMRL. Med temi so bili : Mrhar Franc, ki je živel v Port Adelaide, SA, c/o Globe Timber Mills in pa Potočnik V., ki je živel v Red Chiff, VIC., BE Gray, 581 Cardross Str.

Smrt je pretrgala tudi družinske vezi, ko je pobrala ženo ADI AMBROŽIČ. Umrli je 27. Aprila 1952 stara šele 25 let. Rojena je bila v Westfaliji. Dasi je bila mati Holandčanka in oče iz Nemčije, je znala dobro govoriti slovensko. Težke razmere v katerih je živel in pa tujina, v katero se ni mogla vživeti so povzročile živno razrvanost, ki je vodila do smrti. Za njo žaluje mož Janez Ambrožič, Lot 270 Barton - Enfield, Adelaide SA.

Ko je potnik to zvedel, je zavzdihnil, da "da noč in dan so odprta groba vrata, al dneva ne pove nobena pratka.

Naj počivajo v miru. Preostalim naše globoko sožalje.

Opomba uredništva: O prvih dveh nismo mogli dobiti natančnejših poročil. Če bomo kaj izvedeli, bomo objavili pozneje. Prosimo vse, da nam sporočajo vse važnejše dogodke v zvezi s Slovenci, tako rojstva, poroke, krsti, smrti, nesreče, da se bodo lahko tudi drugi veselili v sreči in sočustvovali v nesreči, kot je to navada v družini, kar hočemo biti tudi Slovenci v Australiji.

Kdor zaničuje se sam - podlaga je tujcevi peti

POMAGAJ SEBI IN SVOJIM !!!!!

=====

Zastopniki, ki bi posredovali nakup hiš Slovincem in drugim naseljencem, predvsem po Hostelih in Holding centrih širom Australije naj se obrnejo na :

DUSAN LAJOVIC
Kendon Wood Products
67 Clarence Str. SYDNEY/nsw

Prošnji za zastopstvo je priložiti osebne podatke z navedbo morebitne prakse v trgovinskih poslih.

=====

Na ponovna vprašanja, ki nam jih glede naročnine za naš list postavljajo razni bralci odgovarjamo še enkrat :

"MISLI" so list, ki so namenjene vsem Slovincem v Australiji brez razlike na svetovni nazor in politično pripadnost. Vsiljujejo se MISLI nikomur. Če jih kdo dobiva, pa ru to ni všeč, naj nam mirno sporoči. Izvod, ki gre na ta način v nič, bo drugemu dobrodošel. Naročnine list nima. Vzdržuje se z dobro voljo in denarnimi prispevki vseh Slovencev v Australiji, ki ljubijo materino besedo in si jo žele ohraniti. Torej, če moreš, podpri list tudi finančno, kolikor je pač v tvoji moči, če pa ne moreš, ga boš pa tudi brez tega dobival. OD VASE PODPORE ZAVISI OBSEG LISTA ! - List pošiljamo vsem našim rojakom v Australiji, za katere vemo naslove. Če ga kdo še ne dobiva, naj nam sporoči naslov. NE POZABITE NAS OBVEŠČATI O SPREMEMBAH VAŠIH NASLOVOV, DA SI TAKO ZAGOTOVITE REDNO DOSTAVO LISTA. Uredništvo.